

Nr 176.

Av herr **Wagnsson**, om tullfrihet beträffande hörapparater för lomhörda m. m.

Så länge hörapparaterna tulltaxerades enligt statistiskt nr 1884, betydde tullen för apparatköparna praktiskt taget ingenting, men sedan tulltaxeringen sker enligt statistiskt nr 1889 har saken kommit i ett annat läge. Enligt statistiskt nr 1884 utgör nämligen tullen blott kronor 1:50 per kilogram, och då en hörapparat väger ca 160—170 gram, blir tullen endast några ören. Sker emellertid tulltaxeringen enligt statistiskt nr 1889, utgår tullen med 10 % av värdet, men då denna 10-procentiga värdetull icke endast uttages på varans fakturavärde utan även på samtliga de kostnader, som ha med varans hitförsel att göra, däri inbegripen krigsriskförsäkringen, som för senaste sändning utgjorde 60 % av varans värde, är det naturligt, att tullbeloppet blivit avsevärt högre mot tidigare. Det måste anses obilligt, att de lomhörda, som till största delen utgöras av mindre bemedlade personer, skola bära en merkostnad, som enligt min mening är alldeles omotiverad och som dessutom framstår såsom direkt felaktig.

Enligt kungl. generaltullstyrelsens sakkunnigutlåtande av den 25 juni 1941 skulle hörapparaterna icke kunna hänföras till statistiskt nr 1884 av den anledningen, att apparaterna

1. av tekniskt praktiska skäl icke utan stora svårigheter kunna anslutas till vanliga telefonnät eller användas för överföring av tal mellan personer i olika lokaler,
2. innehålla mekaniska och elektriska organ av den allmänna typ, som ingår i apparater hänförliga antingen till statistiskt nr 1962—1966, »instrumentgruppen», eller till statistiskt nr 1889, »elektrotekniska specialapparater.»

Alldeles fränsett om detta uttalande, vars riktighet bestritts från annat sakkunnigt håll, är hållbart eller icke, synes ett riksdagsbeslut, som innebär, att hörapparater icke i framtiden tullbeläggas, påkallat.

Ur såväl tullteknisk som humanitär synpunkt synes det riktigast att till statistiskt nr 1884 även hänföra den med s. k. rörförstärkare utrustade hörapparaten. Frågans humanitära sida är av mycket stor betydelse. Till följd av överföringen från 1884 till 1889 ha hörapparaterna fått en i tullhänseende avsevärt sämre ställning än vad tidigare varit fallet. Då ju varje merkostnad för apparaternas hitförsel ytterst drabbar de lomhörda själva, kan

denna överföring icke rimligen gagna något förnuftigt ändamål. Tvärtom borde, enligt min mening, enbart den omständigheten, att elektriska hörapparater för lomhörda icke i fabriksmässig omfattning tillverkas inom landet, medföra, att apparaterna helt befriades från varje tullpåлага. Varje kostnad, som utkräves vid hörapparaternas tulltaxering, måste för de lomhörda framstå som en hård beskattning av ett lyte. Det vore i sanning ett samhälleligt intresse att snarast möjligt få en beskattning av ifrågavarande slag undanröjd.

Under hänvisning till ovanstående får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i gällande tulltaxa, att hörapparater för lomhörda jämte delar och tillbehör ävensom batterier till dessa må tullfritt kunna införas i riket eller, om detta icke kan bifallas, att hörapparaterna ur tulltaxesympunkt må återföras till statistiskt nr 1884.

Stockholm den 23 januari 1945.

Ruben Wagnsson.